

Nina heräsi yhtäkkiä tunteeseen, että joku seisoo sängyn vieressä. Kissa on hypännyt pois korista, jossa sillä on kaksi poikasta. Sen hän huomaa ensin. Ehkä liike oli tullut siitä. Sitten hän tuntee hajun, vanha viina. Hän kääntää päänsä ja kesän valoisassa yössä, näkee hän Arnon seisovan sänkynsä vieressä tuijottaen häntä kurjan ja hurjan näköisenä. Ninan sydän pysähtyy – ainakin siltä tuntuu. Hän nousee istualleen ja sanoo selvästi ja lujasti: ” JA NYT LÄHDET ULOS JA SAMANTIEN!”. Arno tuijottaa hetken ja kuin hypnoosisissa hän kävelee ulos ja paiskaa oven. Nina ei voi ymmärtää, että häntä ei tapettu saman tien. Hän nousee jalat ja kädet vapisten ylös ja menee ovelle. Tarkistaa sen olevan lukossa, mutta huomaa, että ovesta on murtauduttu sisään. Vanha Abloy-lukko sallii sen. Hän istuu eteisen lattialle, koska jalat eivät kannu. Hänen sydämensä hakkaa tuhatta ja sataa, hengitys on kiihtynyt, häntä pyörryttää, huone pyörii ja hän pelkää pyörtyvänsä. Pikkuhiljaa hän saa hengitystä tasaantumaan ja hän yrittää kuunnella ympäristöä valot sammutettuina. Mitään ei kuulu. Olikohan kulunut 10 min, kun tulee viesti: ”kaikkein vaarallisin on se jolla ei ole mitään menetettävää”. Ninaa kylmää. Hän virittelee oven kahvaan tuolin, kuten oli nähnyt joissain elokuvissa tehtävän ja menee itse terassin ovesta ulos, ottaa peiton ja tyynyn ja menee keinuun nukkumaan. Sisällä ei uskalla olla, sieltä ei pääse pakoon eikä hänen avunpyyntöjään kuulla. Keinusta hän pystyy näkemään koko pihan ja hämärässä ei mahdollisesti heti huomata siinä nukkuvaa. Arno oli siis lopullisesti katkaisuhoidosta lähtenyt – nyt ei ollut pelkkä karkaaminen tai niin sanottu loma kyseessä. Nina soitti Arjalle aamukuudelta, koska tietää tämän olevan hereillä jo niihin aikoihin. Hän on lähes hysteerinen, mutta Arja kyselee häneltä rauhallisen rationaalisesti asioita. Ilmoittaa hänelle päättäväisesti olevansa puolen tunnin päästä Ninan luona ja vievänsä hänet töihin. Nina hengittää heti helpommin. Arja vahtii kuin kerberos sisäänkäyntiä Ninan käydessä suihkussa. Tosin kerberokset taitavat olla niitä, jotka päästävät sisään ihmiset, mutta ulospääsyä ei ole –miten vain. Aamiaisen syötyään ja kissat ruokittuaan he lähtevät Arjan autolla töihin. Aamu on kaunis ja kaikessa on tulevan hellepäivän tuntua. Miten ihanaa tytöillä onkaan mumminsa luona, he eivät tiedä tästä mitään. Arja on ottanut selvästi Ninan siipiensä suojaan. Työpäivän päätteeksi hän tulee Ninan työpaikalle, he käyvät kaupassa ja hän ilmoittaa, että nyt mennään hänen kotiin Haagaan syömään. Suunnitelmasta pidetään kiinni ja kaikesta murheesta huolimatta heillä on hauskaa. Ehkä hysteeristä, mutta kuitenkin. Siinä samalla mietitään potentiaaliset, sopivan ikäiset, tutut poikamiehet - ei Ninalle vaan Arjalle. Seuraavana iltana pantaisiin ensimmäinen suunnitelma alulle. Huolet tuntuvat paljon pienemmiltä ja Nina jää Arjan sohvalle. Aamulla he menisivät Lupiinitielle kissojen takia ennen töihin menoa. Poikaset alkavat olla jo levottomia jos eivät pääse yhtään juoksentelemaan ulos. Lupiinitie näyttää rauhalliselta, Toyota oli tullut heitä vastaan muutaman kilometrin päästä Lupiinitieltä, joten naapurissa kukoistaa rakkaus. Talon päädyssä asuvalla työllä on näköjään uusi poikaystävä, monena aamuna on sama vanha Toyota Corolla ollut parkkeerattuna talon edessä. Nina päättää sanoa Minealle, että kaveri voi parkkeerata auton ihan reilusti pihaan. Onneksi päädyssä on asukkaita, se antaa edes jotain turvallisuutta. Pennuista vain kolmivärinen Minnie on näkyvillä, Mänsia ei näy. Madonna-emo on levottoman oloinen, mutta jää juomaan maitoa parivaljakon lähtiessä töihin. Sulkiessaan ulko-oven ja katsoessaan pihamaalle Nina miettii, miten ihanaa olisi jos tämä paikka olisi vain hänen ja lasten ja heidät jätettäisiin rauhaan. Valko-apilan hienostunut tuoksu tuntuu selvästi näin aamun tunteina, puistossa on vain muutama koiranulkoiluttaja, kaikki on hiljaista. Arja touhuttaa vielä pihalla ja haluaa välttämättä kurkata autotalliin, jonka ovea ei pidetä koskaan lukossa. He molemmat säpsähtävät huomatessaan, että joku on nukkunut tallissa patterin vieressä, siihen on jäänyt patja ja jonkin näköinen peitto. Nyt ei ketään – heitä kylmää. Työmatkalla tulee viesti Arnolta: senkin, helvetin huora. Kuka se nuori kaveri oli sun

luona yötä. Vois olla sun poika. Helvetti mä tapan teidät". Nina joutuu paniikkiin, tuntuu kuin henki ei kulkisi, vatsaan tulee kova kipu. Arja on aivan raivona. Mitä nyt? Arja pakottaa Ninan olevan vastaamatta. Puhelin alkaa soida lakkaamatta ja se on pakko laittaa äänettömälle. Nina saa ihan fyysisiä oireita, kun ei voi vastata. Häntä kuumottaa, huimaa ja hän joutuu käyttämään kaiken itsehillintänsä, että ei vastaisi. Niin monet vuodet hän on aina ollut valmiina vastaamaan, selvittämään, puolustelemaan ja kuuntelemaan. Tällä hetkellä hän ymmärtää, mitä tarkoittaa läheisriippuvainen. Arno ei ole perheen ainoa sairastunut. Ilman Arjan tukea ja räksytystä hän ei pystyisi olemaan painamatta vastaa-näppäintä. Arja on tehnyt jo kaikesta loogiset päätelmät eli mistä nyt tuulee. Hän osuu tietenkin jälleen naulankantaan myös siinä, että sanoo Arnon luulevan naapurin tytön poikaystävänsä Ninan toyboyksi. Miksi ihmeessä on Ninasta mustasukkainen – viimeisten haukkujen mukaan vain täydelliset pervot voisivat edes vilkaista Ninaa, mutta niin pervoa sentään ei löydy. Onneksi Nina tietää Arnon olevan aivan väärässä tämän asian suhteen – tosin sillä ei ole mitään väliä; ei sillä, että häntä joku katsoisi eikä sillä onko Arno väärässä vai ei. Ninasta tuntuu koko työpäivän olo kuin jollain huijarilla. Yksityiselämä on aivan sekaisin, tappouhkauksia puhelin täynnä, ja kuitenkin täytyy samalla järjestää korkean tason tapaamisia, osallistua neuvotteluihin, opastaa ja neuvoa muita aivan tyynenä. Elämä on kuin jotain huonoa näytelmää, pakko ottaa ulkopuolisuuden tunne omaan elämäänsä – muuten ei jaksa. Esimies välillä katsoo häntä tutkivasti, mutta fiksuna ihmisenä ei kysy mitään. Sähköpostit hänen ja Arjan välillä sinkoilevat. Onneksi. Iltapäivällä tulee rauhallinen hetki ja hän soittaa Malmin Poliisille sille tutkijalle, joka on ollut Ninaan yhteydessä. Tutkija Repo lupaa tulla tunnin päästä Ninan kotiin kollegansa kanssa. Tämä sopii Ninalle erinomaisesti, koska häntä olisi pelottanut mennä yksin kotiin. Asioita on pakko alkaa järjestellä ja tilanteelle täytyy jotain tehdä, muuten kesäloman alkaessa hän ei voi ottaa lapsia kotiin. Ehkä täytyy lähteä telттаilemaan heidän kanssaan tai ainakin mennä johonkin. Mutta nyt on kiire – nippanappa hän tietää ehtivänsä tunnissa kotiin. Tietokone lukkoon, kassi kainaloon ja lähes juoksuksi. Kiireentuntu tuo häneen eloa ja hän tietää olevansa parhaimmillaan, kun asioita saa järjestellä ja hoitaa kuntoon. Tästä se alkaa – hän otti kerrankin ensimmäisen askeleen ja pyysi apua. * * * * * Arno on aivan poissa tolaltaan, hän ei saa ajatuksiaan pois Ninasta. Helvetin akka – eikö se osaa pelätä mitään. Eikö se ymmärrä, että tätä jatkuu kunnes se tajuaa ottaa hänet takaisin kotiin. Eihän tuollainen elämä ole mistään kotoisin ja luulisi Ninankin toivovan, että kaikki palaisi mahdollisimman pian ennalleen. Niinhän kuitenkin enemmän tai myöhemmin tapahtuu. Miten he voisivat oikeesti erota, eiväthän he voi olla toisistaan erossa ja ei Ninasta ole yksineläjäksi. Miestä se tarvitsee, tajuaa sen kohta, kun ei ole kukaan korjaamassa ja taloa huoltamassa. Ja mikä ihmeen pelle se oli, joka siellä aamulla postia laatikosta haki. Voisi olla Ninan poika – onneksi hän ehti tulla aikaisemmin ja näki auton. Eihän sille mitään tule käymään, mutta toivottavasti toimii varoituksena. Siitähän saa. Ja eikö se Nina tajua, miten helppo hänen on käydä siellä asunnossa ja tutkia joka paikka. Ei ole lukkoja vaihtanut, joten tietenkin ajattelee hänen tulevan takaisin jossain vaiheessa. Kunhan nyt luulee häntä nöyryyttävän ja näyttävän kaapin paikkaa. Lapsilla kiristää